

ת"ד 4500/08/13 - מדינת ישראל נגד רחמים עמרני

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

02 ספטמבר 2014

ת"ד 4500-08-13 מדינת ישראל נ' עמרני

בפני כב' השופט רועי פרי

בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות ב"כ עו"ד לאה נחום

נגד

הנאשם: רחמים עמרני

באמצעות ב"כ עו"ד אמירה רינגר

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין בעבירות של אי מתן אפשרות להולכת רגל לחצות במעבר חצייה

בבטחה - עבירה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה, נהיגה בקלות ראש שגרמה לחבלה של ממש - עבירה בניגוד לסעיפים 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה ועבירה של אי האטה לפני מעבר חצייה - עבירה על תקנה 52(6) לתקנות התעבורה.

2. למקרא כתב האישום עולה כי הנאשם נהג בג'יפ טיוטה, ביום 2.9.12 בשעה 19:50 בערב, ברחוב עזרא בבני ברק, מצפון לדרום, והתקרב לצומת עם רחוב חידושי הרי"מ. ברחוב עזרא מסומן לרחוב הכביש מעבר חצייה, רחוב הכביש במקום כ- 4.5 מטרים.

עמוד 1

אותה שעה חצתה ב.ב., קטינה ילידת שנת 2001, את הכביש במעבר החצייה האמור מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם.

3. הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא האט ממהירות נסיעתו עד כדי עצירה, לא אפשר להולכת הרגל לחצות את המעבר בבטחה, המשיך בנסיעתו ופגע בהולכת הרגל, לאחר שזו הספיקה לחצות כשליש מרוחב הכביש.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלה של ממש, בדמות שבר בצוואר הירך משמאל, שבר ברמוס פוביס משמאל. פגיעה מוחית ודמם בקרן אחורית בחדר שמאל. הורדמה, הונשמה ונזקקה לסדרת ניתוחים וטיפול שיקומי ארוך. כלי הרכב נפגע.

4. הנאשם הודה בנהיגה במקום ובזמן, קיומו של מעבר החצייה, כיווני הנסיעה וחציית הולכת הרגל במעבר החצייה, מימין לשמאל, הודה בחבלות המתוארות ובקשר לתאונה, אך כפר באחריותו לתאונה (סעיף 4 לכתב האישום, ראו ישיבת ההקראה בעמ' 2 לפרוטוקול).

ההגנה טענה בישיבת ההקראה כי התאונה הינה בלתי נמנעת.

יריעת המחלוקת

5. אין מחלוקת בין הצדדים, באשר למיקום התאונה, כיווני הנסיעה והחצייה ופגיעת הנאשם באמצעות רכבו בקטינה על מעבר החצייה וגרימת החבלות המתוארות.

הצדדים חלוקים בשאלת אחריותו של הנאשם לתאונה, שכן הן הבוחן המשטרתי והן מומחה ההגנה סבורים, לאור הנתונים **שסיפק** הנאשם בדבר מהירותו, אופן חציית הקטינה במעבר (ריצה) והמרחק שלו ממנה עובר לפגיעה, כי התאונה הינה בלתי נמנעת.

יחד עם זאת, התביעה טוענת, אליבא דכתב האישום ובסיכומיה, שהיה על הנאשם להאט מהירותו עד כדי עצירה כדי לאפשר להולכת הרגל לחצות בבטחה ואזי התאונה היתה נמנעת.

פרשת התביעה

6. מטעם התביעה העיד הבוחן המשטרתי, רס"ר שרון כהן, שגבה הודעה מהנאשם (ת/1), ערך דו"ח בוחן (ת/2), דו"ח פעולה (ת/3), מבחן ניסוי שדה ראייה (ת/4), סקיצה (ת/5), שחזור תאונת הדרכים (ת/6), לוח תצלומים (ת/7), תיעוד מקום התאונה בוידאו (ת/8) ותרשים (ת/9).

7. בנוסף הוגש התיעוד הרפואי אודות הקטינה בהסכמה (ת/10, ת/12). הקטינה לא העידה, שכן לא מסרה כל

הודעה, דיבורה נפגע מאז האירוע והכל כמפורט בתעודות- ראו ע' 13.

"... אחרי תאונת דרכים מזה כשנה וחצי עם פגיעה רב מערכתית המתבטאת בהפרעה מוטורית, קוגניטיבית, בדיבור ובשפה. הילדה קיבלה טיפול שיקומי במסגרת אשפוז ולאחר שחרורה מטופלת במסגרת אשפוז יום בתדירות יורדת, כיום מטופלת פעמיים בשבוע".

8. עוד העידו מטעם התביעה, הפרמדיק, יהושע אהרון קליין, שקיבל את ההודעה אודות התאונה והגיע למקום ורס"ב רוני אדר, שוטר שהגיע למקום התאונה וערך דו"ח פעולה (ת/11).

9. מדו"ח הבוחן (ת/2) עולה כי עסקינן בדרך עירונית, בכיוון נסיעת הנאשם, נתיב בודד, מהירות מותרת 50 קמ"ש. מזג אוויר נאה, ראות טובה, לילה, תאורת רחוב פועלת במקום. ערך ניסוי שדה ראייה עם הנאשם, באמצעות רכבו של הנאשם תוך הצבת ילד בן 11 על שפת המדרכה במעבר החצייה על המדרכה הימנית. הבחינו בהולך הרגל ממרחק של 41.90 מטרים, כאשר מבחינים בהולך הרגל ובמעבר החצייה ממרחק של 34.60 מטרים. במרחק 42 מטרים על המדרכה הימנית, בכיוון נסיעת הנאשם, קיים שילוט: "האט ילדים חוצים".

בפרק הנזקים, מתאר הבוחן, כי בחזית הרכב ישנו "מגן חזירים" ובו מעיכה עם ניגוב אבק בגובה 0.45-0.47 ס"מ. על הגריל הקדמי יש סימני אצבעות ועל מכסה המנוע בפינה הימנית קדמית שמאלית מעיכה מימין לשמאל בעומק 0.2 ס"מ עם ניגוב אבק. הבוחן ציין בעדותו כי הוא משייך את הנזקים והממצאים לפגיעה בילדה. לעניין המעיכה, לדברי הנאשם זו לא היתה קיימת עובר לתאונה - ע' 5, ש' 13-18.

הרכב תקין הגה ובלמים ואינו משאיר סימני בלימה.

לא נמצאו במקום התאונה סימני בלימה.

הגיע למקום התאונה והזירה הינה כפי שמתועדת בסקיצה. הנאשם הצביע לבוחן על כיוון נסיעתו וכיוון חציית הולכת הרגל. על פי הנזקים ברכב קבע הבוחן שכיוון החצייה מימין לשמאל. ערך שחזור.

ניסוי שדה הראייה נערך (ת/4), בכיוון נסיעת הנאשם מצפון לדרום עם הנאשם ורכבו, כאשר הנאשם יושב בתא הנהג והבוחן לצדו. כאמור את הולך הרגל דימה ילד בן 11 לבוש חולצת פסים שעמד על שפת המדרכה הימנית במעבר החצייה. ניסוי שדה הראייה נערך בתנאי שעת התאונה, דהיינו תאורת רחוב. מהירות הרכב היתה כ-15-10 קמ"ש.

10. מהראיות עולה כי רכבו של הנאשם לא הוזז לאחר הפגיעה בקטינה. זה נעצר לאחר מעבר החצייה, והקטינה הועפה למרחק. מקום שכבתה על גבי הכביש נמסר לבוחן ע"י הפרמדיק (ת/9). ראו התמונות שצולמו בזירה (ת/7) - מקום שכבתה של הקטינה - תמונה 28, מקום עצירת הרכב לאחר מעבר החצייה (תמונות 24-28) והנזקים שמצא הבוחן ברכב

(תמונות 11-12, 16-21).

הבוחן כאמור ביצע שחזור של תאונת הדרכים (ת/6), בהתאם לנתונים שסיפק הנאשם, מהירות, מרחק, אופן חציית

המעבר וכיוב', בשים לב שלתאונה זו אין עדי ראיה.

הבוחן קובע כי לאור המעיכה שמצא במגן החזירים, מהירות הרכב היתה גבוהה.

מבצע שחזור במהירות של 40 קמ"ש, המרחק אותו הספיקה לחצות הולכת הרגל, קטינה כבת 11 בריצה, טענת הנאשם כי הבחין בה ממרחק של 2 מטרים, בשים לב שחזית הרכב הפוגע נמצאה 9 מטרים ממקום הפגיעה המשוער על המעבר. הבוחן קובע שהפגיעה הייתה בסוף תגובת הנהג ובתחילת בלימתו. לאור שקלול הנתונים קובע הבוחן: **"מצאתי שגם אם הנהג היה בולם כשראה את הולכת הרגל שהתחילה בחצייה היה נעצר מרחק של 16.33 מטר אחרי מקום הפגיעה. עפ"י שחזור התאונה בלתי נמנעת אך אל נשכח כי מדובר במעבר חצייה"**.

11. מתיעוד זירת התאונה בוידאו ע"י הבוחן (ת/8) עולה כי הזירה ובתוך כך רחוב עזרא תועדו בליל התאונה (התיעוד משעה 21:30). צולם רחוב עזרא מכיוון נסיעת הנאשם, שער הישיבה בכיוון נסיעתו. מהצילום עולה כי עסיקן בכביש דו מסלולי, נתיב אחד בכל כיוון. בצד ימין של הכביש גדר בטיחות. הישיבה מוקפת חומה. תועד תמרור ג-7 המואר מעל הכביש, בצדו השני של הכביש מעבר למעבר החצייה הרלוונטי. מדובר במעבר חצייה כפול, המופרד בין שני הנתיבים באמצעות אי תנועה בנוי. הבוחן מתעד את רכב הנאשם שעצר לאחר מעבר החצייה, הנזקים ברכב. מתעד את הכוכבית שסומנה על גבי הכביש, כמקום שכיבת הנפגעת, לפי הצבעת הפרמדיק. תאורת הרחוב פועלת והמקום מואר בשעת לילה. לב שכונת מגורים. הבוחן מציין בסרטון: **"במקום ישנם המון אנשים. המדובר בבני ברק מקום מרכזי"**.

12. בעדותו בבית המשפט מציין הבוחן באשר למגן החזירים כי גם אם הרכב עבר מבחן רישוי עם המגן, עדיין מגן שכזה העשוי מתכת עלול לגרום לפגיעה קשה יותר מאשר פגיעת פגוש העשוי פלסטיק, ועל כן אין לשים מגן שכזה מקדימה - ע' 5.

בחקירתו הנגדית של הבוחן אישר הלה כי תמרור ג-7 אליו הפנה אינו שייך למעבר החצייה נשוא התאונה. לא ידע להפנות לתקנה האוסרת התקנת מגן חזירים ולא בדק אם הדבר תקני. הסנגורית הטיחה בבוחן כי לפני מעבר החצייה קיימת הסתרה של בית וגדר חיה, והבוחן השיב: **"מה הוא מסתיר? יש רוחב מדרכה, זה בניין פניתי" - ע' 6, ש' 8-9.**

הבוחן לא זכר אם מדד את רוחב המדרכה. הבוחן ציין אודות מקום התאונה: **"כן. מדובר בבני ברק. בצד ימין יש שם ישיבה. המבנה מימין למעבר החצייה, הבית הפינתי הוא ישיבה. בבני ברק 24 שעות ביממה מתהלכים אנשים על הכבישים ועל המדרכות, צעירים, מבוגרים וטף" - ע' 7.**

יחד עם זאת, כשנשאל מה היה מצב הולכי הרגל במקום בזמן התאונה, לא יכול היה לציין זאת. ההגנה הציגה לבוחן תמונות שצילם מומחה ההגנה במסגרת נ/1 - עם זאת התמונות לא צולמו בשעת ערב, שעת התאונה, אלא בסביבות השעה 16:00 ולא ביום האירוע.

הבוחן מציין כי לא היו עדי ראיה לתאונה, נגבתה עדות מהפרמדיק שהגיע מיד לאחר המקרה והסייר רוני אדר ערך דו"ח פעולה.

מציין כי לא מצא כתם דם. הסנגורית הטיחה בעד כי על המדרכה הימנית קיים עמוד חשמל מסיבי, כדבריה, התופס חמישית מרוחב המדרכה והבוחן השיב: **"זה עמוד תאורה סטנדרטי לחלוטין...השחזור שנערך בתיק זה נקודה**

קריטית משפת מדרכה, לא מקו החומה של הבניין הפינתי....כלומר משפת המדרכה ומאותה נקודה קריטית החזרתי את הרכב אחורה, לפי המהירות שהנאשם אמר לי בה הוא נסע...ונמצא מרחק שהרכב היה מהולכת הרגל, על פי השחזור, התאונה בלתי נמנעת, היא חצתה מהר מדי ומרחק החצייה שלה קצר ומרחק העצירה ארוך יותר" - ע' 9.

הסנגורית, הפנתה את הבוחן, בין היתר, לנתונים שונים, בדבר מהירות החצייה, המקום ממנה הגיעה הולכת הרגל, המבנה הגאוגרפי של רחוב חידושי הרי"מ ו"אפקט אשמוז" בדבר הורדת מחצית משדה הראייה לגבי אובייקט בניסוי שיודעים היכן הוא נמצא. הבוחן טען כי אינם מורידים חצי משדה הראייה. "ניסוי שדה ראייה לא בא לשחזר את התאונה. זה ניסוי נראות לפני, לאובייקט, למעבר החצייה, לתמרוקים. לפי מה שאני רואה העמדתי את הילד במקום אחד בלבד, על שפת המדרכה בלבד. מהניסוי עלה שנהג הרכב וגם אני מבחינים בהולך הרגל ממרחק מדוד של 41.90 מטר ונהג הרכב וגם אני מבחינים במעבר החצייה ובהולך הרגל בבירור ממרחק מדוד של 34.60 מטרים, ויש לציין שבמרחק של 42 מטר מדוד לפני מעבר החצייה על המדרכה יש שילוט האט ילדים חוצים" -

ע' 10, ש' 4-12.

באחרית דבריו ציין הבוחן, באשר למה שהיה מצופה בנסיבות האירוע מהנהג: "נוסע במהירות סבירה למקום ולוקח בחשבון שגם אם מישהו יקפוץ לי למעבר חצייה אני אסע במהירות שתמנע את התאונה כי מדובר בכביש עירוני. מעבר החצייה הוא המקום הבטחתי היחיד להולכי רגל וצריך לנקוט בכל אמצעי הזהירות".

הסנגורית שאלה אם למעשה הבוחן מתכוון כי על הנהג לעצור ולהמתין עד שיעבור הולך רגל: "לא, אבל לנסוע במהירות שאפילו הוא 2-5 קמ"ש שבמידה ואראה הולך רגל אני אבלום על מנת למנוע את התאונה. על נהג ותיק או נהג חדש שזה עתה קיבל רישיון נהיגה, צריך לדעת שמקום מעבר הולכי רגל בכביש זה במעבר חצייה" - ע' 11.

13. הפרמדיק, יהושע אהרון קליין, מתנדב במד"א כחובש בכיר מזה 15 שנים, סיפר בעדותו כי קיבל קריאה אודות התאונה עת היה ברחוב סמוך. הגיע למקום וטיפל במקום בו שכבה הילדה שנפגעה. מדובר היה בפגיעת ראש, ביצע את כל הפעולות הנדרשות והמתין לניידת טיפול נמרץ. פנה לנאשם ושאלו אם נפגע בתאונה וזה השיב בשלילה. "הילדה שכבה על הכביש איפה שהצבעתי לשוטר על המקום איפה שמצאתי אותה, עם פגיעת ראש" -

ע' 15, ש' 25-26.

"אני יודע שאמרו לי שזה הג'יפ שפגע. ובעל הרכב אמר לי שזה הוא" - ע' 16, ש' 5.

הילדה שכבה על הצד, היה דימום והיה דם על הכביש.

14. בהתאם לדו"ח הפעולה (ת/11) שערך השוטר, רס"ב רוני אדר, הגיע למקום התאונה בשעה 20:05.

מצוין דברים משיחה עם הנאשם: "לדבריו נהג בעזרא לכיוון חזון איש והגיע למעבר חצייה מול בית מס' 47.

ילדה חצתה מימין לו ולדבריו היתה לבדה והוא לא הבחין בה ופגע בה. במקום ניידת טיפול נמרץ והילדה בתוכה מטופלת במצב קשה מחוסרת הכרה פגיעת ראש".

בחקירתו הנגדית השיב העד כי אינו זוכר אם הזהיר את הנאשם, עת שוחח עמו.

הסנגורית ביקשה מהעד שיישב את הסתירה בדו"ח בין העובדה שהנאשם מציין כי הולכת הרגל חצתה מימין לשמאל ומנגד מציין כי לא הבחין בה ופגע בה. העד לא ידע לענות על הדברים, כל שכן ציין בהמשך שאינו זוכר.

פרשת ההגנה

15. כאמור בדבריו הראשונים של הנאשם, בשטח (שעה 20:05) לשוטר הסיור, רס"ב רוני אדר (ת/11) נרשם: **"לדבריו נהג בעזרא לכיוון חזון איש והגיע למעבר חצייה מול בית מס' 47. ילדה חצתה מימין לו ולדבריו היתה לבדה והוא לא הבחין בה ופגע בה".**

16. בהודעתו (ת/1), כשלוש שעות לאחר מכן, מציין הנאשם כי שוחח עם עו"ד במקום התאונה. מאשר כי נהג בג'יפ ברחוב עזרא מצפון לדרום. נסע במקום זה לפני כשלושה חודשים. נהג במהירות של 40-50 קמ"ש, האט לפני מעבר החצייה ולא היה אף אחד. לא הבחין באיש הממתין לחצות את הכביש. **"ופתאום באה בריצה מצד ימין שלי ורצה לתוך מעבר החצייה אני נסיתי לעצור כמה שיכולתי וזהו היא קיבלה מכה מחזית הרכב ועפה קדימה...ואז הגיע איש מד"א על הקטנוע...מזג אוויר נאה, ראות טובה, אור לילה, תאורת רחוב פועלת תקין".** מאשר שרכבו תקין הגה ובלמים - ש' 10-24.

נשאל מתי הבחין לראשונה בהולכת הרגל, ומשיב: **"שהיא כבר נכנסה לתוך מעבר החצייה וישר בלמתי. זה היה 2 מטר ממנה לערך"** - ש' 25-27.

הולכת הרגל לבשה בגדים בהירים וחצתה בריצה. הבוחן מטיח בו כי 42 מטרים ממעבר החצייה קיים שלט "זהירות ילדים חוצים האט", והנאשם משיב שאינו זוכר אם ראה את השלט, אך האט כי ראה את מעבר החצייה. הנאשם מאשר שהבוחן ערך עימו ניסוי שדה ראייה ומאשר את תוצאות הבוחן. לגבי מקום התאונה, מציין הנאשם: **"אני מכיר ואני יודע שיש שם מעבר חצייה במקום"** - ש' 47.

מניח שהמעכה ברכבו נגרמה מהפגיעה בהולכת הרגל.

טוען שבלם עת היה 2 מטרים מהולכת הרגל. הולכת הרגל הספיקה לחצות לקראת סוף השליש הראשון של המעבר. טוען כי הולכת הרגל הפתיעה אותו והגיעה בריצה מהרחוב בצד ימין ויש שם גדר בצד ימין. לעניין "מגן החזירים" המותקן בחזית רכבו, ציין הנאשם כי המגן קיים "הרבה זמן והרכב עבר טסטים בלי שיודיעו לי על כך שזה לא חוקי" -

ש' 32-34.

17. הנאשם העיד להגנתו.

"ביום התאונה הגעתי לרחוב עזרא. במעלה הכביש ברחוב עזרא לכיוון הצומת עם רחוב חידושי הרי"מ ונסעתי במהירות סבירה של 40 קמ"ש. המדרכות היו ריקות לגמרי מאדם, ולפתע פתאום, מספר מטרים לפני מעבר החצייה זהיתי ילדה רצה מהרחוב הניצב לכיוון מעבר החצייה. נסיתי לעצור ככל שיכולתי ולא הספקתי ופגעתי בילדה במעבר החצייה...פגעתי בילדה והיא עפה קדימה, ירדתי מהרכב, לראות מה מצבה ואז התאספו אנשים ואמרו לי לא לגעת בילדה וחזרתי לרכב והמתנתי במקום" - ע' 19.

מציין כי הילדה הספיקה לחצות את השליש הראשון של מעבר החצייה.

18. בחקירתו הנגדית של הנאשם, מציין כי רכש את הרכב עם מגן החזירים, אישר שזה הגיע כתוספת ולא זוכר כמה שילם עבורה. הרכב עבר בבוקר התאונה טסט ולא נאמר לו שזה לא חוקי.

נשאל אם אמר בהודעתו שנהג במהירות 40-50 קמ"ש, והשיב שזו הערכה. אם לא ראה איש על המדרכה מדוע האט לפני מעבר החצייה, והנאשם משיב שמכיר את המקום ובדר"כ לפני מעבר חצייה הוא מאט.

אינו יודע לאיזו מהירות האט אך לא האט עד כדי עצירה - ע' 20, ש' 5-8.

אישר כי קיימת ישיבה ליד מעבר החצייה.

התובעת ביקשה מהנאשם לסמן על פני תרשים הבוחן (ת/9) את מיקומו עת הבחין בהולכת הרגל (סומן עיגול בעט כחול) ואת הולכת הרגל (סימנה ב-X על המדרכה), מציין שהתחיל להאט בסמוך לעיגול אותו סימן. באותה עת היה במהירות של 40-50 קמ"ש.

הנאשם נשאל אם שקלל מצב של עצירה לפני מעבר החצייה, שמא מישהו יקפוץ מהשער של הישיבה (הפנתה לשער הישיבה המצולם בתמונה מס' 1, ת/7), והנאשם השיב: "לא הייתה סיבה לעצור ולהאט עד כדי עצירה כי אף אחד לא היה על המדרכה, הכל היה ריק לגמרי, לא הייתה סיבה להאט עד כדי עצירה...זה ישיבה ולא בית ספר, בדר"כ ליד בית ספר יש מסתור מכולה או אוטובוס וצריך להיזהר שבעתיים..." - ע' 21.

נשאל עת ראה את הולכת הרגל, כפי שסימן בת/9, מה עשה, והנאשם משיב: "ברגע זה אני עדיין נמצא במצב של נסיעה רגילה, בשלב זה התחלתי להאט אבל עדיין לא עצירה מוחלטת, ואז עצרתי, מהמרחק שממנו נתתי בלימה חזקה זה בדיוק כשראיתי שהיא עומדת לחצות במעבר חצייה" - ע' 21, ש' 18-20.

טוען שהיה לו "בלק אוט" לשברירי שניות ואז בלם.

הנאשם אישר את דבריו התובעת כי כשמתקרבים למעבר חצייה הנהג צפוי להיות מופתע, אולם טען: "נכון, אבל לא הייתי חייב להאט עד כדי עצירה, לא הייתה סיבה, לא היה אף אחד שהתכוון לחצות על המדרכות" - ע' 21, ש' 30-31.

19. מומחה ההגנה, מר דורון פת, ערך חוו"ד (נ/1). מומחה ההגנה חלק על ניסוי שדה הראייה שערך הבוחן עם הנאשם והרלוונטיות שלו לתאונה. הפנה לספרות המקצועית ולפסק הדין בעניין אשמוז (ע"פ (נצ') 742/97 יצחק אשמוז נ' מדינת ישראל, מיום 5.4.98), בשים לב ששדה הראייה הזמין לבוחן בעת הניסוי גדול משדה הראייה שהיה

עמוד 7

זמין לנהג.

מומחה ההגנה חולק על קביעת נתון מהירות הריצה המיוחסת לקטינה. המומחה טוען כי ככל שמהירות חצייתה של הקטינה היה גבוה יותר, כך היא הייתה מוסתרת מעבר לחומה ולגדר החיה שבמקום ונגלתה לנאשם שהרכב היה קרוב עוד יותר למעבר.

"אשר על כן, הנהג יכול היה לראות בבירור שאין איש ליד מעבר החצייה, ולא הייתה סיבה להאט את מהירות נסיעתו".

בסיכומו של דבר קובע המומחה כי התאונה היתה בלתי נמנעת **"וכשהתקרב למעבר החצייה הוא יכול היה לראות בבירור שליד המעבר אין הולכי רגל שמתכוונים לחצות, ולכן לא הייתה לו סיבה להאט, וכשנגלתה הולכת הרגל בתחום שדה הראייה, התאונה כבר הייתה בלתי נמנעת"**.

המומחה ציין כי למעשה לאור הערת הבוחן בשחזור התאונה (בל נשכח שמדובר במעבר חצייה) עולה שלכאורה מטילים אחריות מוחלטת בתוך מעבר חצייה. חישב, לפי נתוני הבוחן, היכן הולכת הרגל נמצאת שניה לפני האימפקט ושתי שניות לפני והתברר שהיא נמצאת במקום שהנהג לא יכול לראות אותה, משום שהיא מאוחרי חומה ועל כן כל ניסוי שדה הראייה שערך הבוחן אינו רלוונטי - ע' 22.

20. בחקירתו הנגדית הטיחה בו התובעת כי פסק הדין בעניין אשמוז - תאונה קטלנית שאירעה בלילה חשוך, תוך סטייה לנתיב הנגדי כדי להימנע מהתנגשות בצדו האחורי של טרקטור שנסע ללא אורות - אינו קשור לענייננו ולתקנה 52(6) לת"ת. הבוחן השיב כי אין שום קשר בין התקנה לפסק הדין, פסק הדין דן באופן עריכת ניסוי שדה ראייה, ואזי יש להפחית מחצית מהמרחק שנמצא בניסוי.

המומחה למעשה לא התייחס בחו"ד לתקנה, שכן חוות דעתו אינה משפטית אלא מקצועית **"לגבי הניתוח של התקנה זה העו"ד והסיכומים"** - ע' 24, ש' 11-12.

המומחה צילם את התמונות שצירף לחוות דעתו בחודש דצמבר 2013 אחרת"צ (מעל שנה מעת התאונה). יצא לשטח ללא הנאשם. נשאל אם ככל שמתקרב הנהג למעבר החצייה שדה הראייה שלו הופך רחב יותר, ומשיב שאכן בשני המטרים האחרונים שדה הראיה מתחיל להיפתח ימינה אבל ממרחק 30-40 מטרים רואים את רוחב המדרכה הימנית עד לחומה - 2.5 מטרים, וזה המרחק שנפתח לנהג מימין.

לעומת זאת ציין הבוחן כי את תמונה מס' 4 לחו"ד צילם ממרחק 8-10 מטרים.

אציין שעל פי תמונה זו נפתח שדה ראייה ימינה מעבר לחומה.

הבוחן טען כי אין זה נכון היה להציב את הילד בניסוי שדה הראייה על שפת המדרכה, לפני המעבר, שכן זה ברור שהולכת הרגל לא עמדה. היה על הבוחן להביא בחשבון כל מרחק חציה שלפני אבן השפה. הנהג הגיב ברגע שנתגלתה הולכת הרגל, כשיצאה מעבר לחומה.

התובעת הטיחה בעד כי הדברים לא מסתדרים אם מה ששרטט הנאשם בחקירתו הנגדית על פני ת/9, והמומחה עמד

על כך שהדברים מתיישבים בדיוק עם מיקומו ומיקומה של הולכת הרגל.

דין והכרעה

21. המדובר בתאונת דרכים שתוצאותיה קשות. קטינה כבת 11 שנחבלה חבלות חמורות עם פגיעה רב מערכתית המתבטאת בהפרעה מוטורית, קוגניטיבית, בדיבור ובשפה שעדיין עוברת טיפולים ושיקום, שנתיים לאחר התאונה. אין כאמור מחלוקת בין הצדדים, שהנאשם נהג לבדו ברכב, כיווני הנסיעה ברחוב עזרא, מצב הכביש, מזג האוויר והתאורה. אין חולק שלא נמצאו עדים לתאונה, שעסקינן בדרך עירונית בבני ברק, מקום המוכר לנאשם, לצד ישיבה. מיקומו של מעבר החצייה הידוע לנאשם (ראו ש' 47, ת/1). אין חולק אודות כיוון חציית הולכת הרגל, מימין לשמאל והפגיעה בה באמצעות רכבו של הנאשם, כשהיא הספיקה לעבור כשליש מהמעבר.

התביעה איננה יכולה לסתור כי מהירות נסיעת הנאשם היתה 40-50 קמ"ש והולכת הרגל חצתה את המעבר בריצה וכי במקום קיים מסתור בדמות חומת הישיבה, באשר לרחוב הניצב מימין - חידושי הרי"מ.

משכך, עולה ומזדקרת השאלה, האם הנאשם אחראי לתאונה, או שמא לאור הנתונים היבשים, המעידים על התאונה כבלתי נמנעת, אליבא דחישובי הבוחן ומומחה ההגנה - אין הוא אחראי לתאונה זו.

22. ההגנה טוענת כי הבוחן המשטרתי עשה "עבודת חינוך" בניסיון שדה הראיה שערך, מבקרת את ממצאיו, לרבות מיקום העמדת הילד המדמה את הולך הרגל, אי מדידת המדרכה וכיוב'. מומחה ההגנה מסכים למסקנת הבוחן המשטרתי בדבר שחזור התאונה, אולם מצוין כי ניתן היה ליתן ערכים אחרים, כגון מהירות ריצה שונה לקטינה, מדידת המרחק שעברה הקטינה אל המעבר, ובכלל זה 2.5 המטרים שמדד כרוחב המדרכה - נתונים שלמעשה מחזקים את העובדה כי התאונה הינה בלתי נמנעת.

יחד עם זאת, יש לזכור כי מומחה ההגנה יצא לזירה שלא במועד התאונה. הגיע למקום מעל לשנה מהתאונה, צילם תמונות שלא בשעת לילה (זמן התאונה) והחשוב מכל - מבלי שהוא מלווה בנאשם.

ישנה חשיבות ליציאת מומחה לשטח בלווית הנהג, שיצביע ויראה הדברים לאשורם.

משכך, אינני מקבל את פרשנות מומחה ההגנה לדבריו של הנאשם בחקירה הנגדית ולסימונים שערך על פני ת/9. פרשנות שכזו, הייתי מוכן לקבל לו היה יוצא מומחה ההגנה עם הנאשם לשטח עובר לכתיבת חוות הדעת.

23. גרסת הנאשם מעלה בי תמיהות.

באשר לדבריו הראשונים בשטח, לשוטר הסיור (ת/11) נרשם: "לדבריו נהג בעזרא לכיוון חזון איש והגיע למעבר חצייה מול בית מס' 47. ילדה חצתה מימין לו ולדבריו היתה לבדה והוא לא הבחין בה ופגע בה".

מדברים אלה אין זכר לחציית הולכת הרגל בריצה וכי הבחין בהולכת הרגל, עובר לחצייתה. אלא אך כיוון החצייה - "לא הבחין בה ופגע בה".

ברי, שהדברים הינם סוג של פרפרזה, למה ששמע השוטר, ולא נעלמה מעיני החקירה הנגדית שערכה הסנגורית המלומדת לשוטר זה ולתשובותיו. עדיין יש בדברים משום תיעוד דבריו הראשונים של הנאשם בזירה, בסמוך לקרות התאונה.

כעבור כשלוש שעות, ולאחר שנועץ הנאשם בעו"ד, מוסר את גרסתו בהודעה מסודרת בפני הבוחן (ת/1).

הנאשם מעלה לראשונה כי הולכת הרגל הגיעה בריצה מימינו, ובהמשך, כשנשאל ברחל בתך הקטנה, מתי הבחין בה לראשונה, משיב עת נכנסה למעבר החצייה.

"ופתאום באה בריצה מצד ימין שלי ורצה לתוך מעבר החצייה אני נסיתי לעצור כמה שיכולתי וזהו היא קיבלה מכה מחזית הרכב ועפה קדימה..." - ש' 16-18.

"ש: מתי הבחנתי לראשונה בהולכת הרגל?"

ת: שהיא כבר נכנסה לתוך מעבר החצייה וישר בלמתי. זה היה 2 מטר ממנה לערך" -

ש' 25-27.

בעדותו הראשית בבימ"ש ציין הנאשם כי: **"מספר מטרים לפני מעבר החצייה זהיתי ילדה רצה מהרחוב הניצב לכיוון מעבר החצייה. נסיתי לעצור ככל שיכולתי ולא הספקתי ופגעתי בילדה במעבר החצייה..."** - ע' 19.

ואילו בחקירתו הנגדית סימן הנאשם על פני תרשים הבוחן (ת/9) את מיקומו ברחוב עזרא עת הבחין בהולכת הרגל ואת מיקומה של הולכת הרגל על המדרכה. הנאשם טוען שנסע במהירות של 40-50 קמ"ש, וכשראה את הולכת הרגל **"התחלתי להאט אבל עדיין לא עצירה מוחלטת"** - ע' 21, ש' 18-20. ולמעשה רק כשהבחין שהיא עומדת לחצות במעבר בלם "בלימה חזקה", כדבריו. טוען כי היה לו "בלק אוט" לשברירי שניות ואז בלם.

הנה כי כן, גרסת הנאשם משתנה ומתפתחת. ראשית טען בזירה כי לא הבחין בהולכת הרגל ופגע בה, כעבור כשלוש שעות טוען כי הגיעה בריצה מצד ימין, ושנשאל מתי הבחין בה לראשונה מציין, כשנכנסה לתוך מעבר החצייה. בעדותו בבית המשפט מציין כי הבחין בה רצה מהרחוב הניצב לכיוון מעבר החצייה, ואילו בחקירתו הנגדית ממקם אותה על המדרכה ואת רכבו במרחק ממעבר החצייה, נסע 40-50 קמ"ש, עת ראה את הולכת הרגל החל להאט אולם בלם רק שהבחין שהיא עומדת לחצות, תוך שהיה לו "בלק אוט".

להתרשמותי, הגרסה המתוארת עלי החקירה הנגדית הינה המשקפת ביותר את פני הדברים.

הנאשם הבחין בהולכת הרגל על המדרכה, נסע במהירות של 40-50 קמ"ש, החל להאט ובלם בשלב מאוחר מדי, דבר שהביא לפגיעה בהולכת הרגל על מעבר החצייה, לאחר שהספיקה לחצות כשליש ממנו ועצירת הרכב לאחר המעבר.

24. מושכלות יסוד - תאונה על גבי מעבר חצייה איננה בבחינת אחריות מוחלטת של הנהג.

כפי שלנהג המתקרב למעבר חצייה ישנה אחריות וחובת זהירות כלפי הולכי הרגל, אלה הנראים ואלה הצפויים, וגם אלה שאינם נראים ("מוסתרים", כפי שיובהר בהמשך), כך גם קיימת חובת זהירות ביחס להולכי הרגל לחצות בזהירות ובבטחה.

אל לו להולך הרגל לרוץ למעבר, אל לו לחצות בריצה או על גבי אופניים וכדומה. עליו לעצור לפני המעבר, להביט לימין ולשמאל, ואז כשהדרך פנויה לחצות בזהירות.

יחד עם זאת, יש לזכור כי מעבר הולכי רגל בכביש, יעשה במעבר חצייה, וזה המקום היחיד המיועד לחצייתם, לא בבחינת ביתם מבצרם, אלא בבחינת כיבוד זכותם המוגברת, כזכות ראשוניים, במקום זה לחצות בבטחה מבלי להיפגע.

מכלל המקובץ עולה חובת זהירות מוגברת המוטלת על כתפי נהג המתקרב אל מעבר חצייה.

נהג המתקרב למעבר חצייה חב בחובת זהירות מוגברת ביחס להולכי הרגל. עליו לתור אחר הולכי הרגל, להאט מהירותו, למהירות שהינה סבירה לפי מצב הכביש ותנאי הדרך ואף לעצור את רכבו, אם הדבר מתבקש - והכל על מנת לאפשר להולכי הרגל לחצות את המעבר בבטחה.

המפגש בין כלי רכב, העשוי טונות של פח וברזל לבין הולך רגל, שברירי, בשר ודם, הינו אקוטי ועלול להסתיים, ברוב המקרים בתוצאה קטלנית.

תקנה 52 לתקנות התעבורה, שכותרתה האטה, קובעת, כהיא לישנא: "בכפוף לתקנה 51 חייב נוהג רכב להאיט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה:

(1) בתוך שטחים בנויים מאוכלסים ובקטעי דרך שבתים בנויים לצדם ותנועת הולכי רגל מצויה בהם;

(3) כשהראות בדרך מוגבלת מכל סיבה שהיא;

(6) בהתקרבו למעבר חצייה;

מוסיפה תקנה 67(א) לתקנות התעבורה וקובעת:

"נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החצייה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך".

שנינו ולמדנו כי טוב מראה עיניים, ואכן מצפייה בתיעוד זירת התאונה

(ת/8) עולה כי עסקינן בלב שכונת מגורים בבני ברק, כאשר בנייני מגורים בנויים מצדי הכביש וכאמור קיימת ישיבה מימין לכיוון נסיעת הנאשם. המקום נראה הומה אדם וכלי רכב. צא ולמד כי הזירה מתאימה לאמור בתקנה 52(1), כמו גם לאמור בתקנה 52(3), לאור טענת ההגנה והמומחה מטעמה בדבר החומה המהווה מסתור לנעשה ברחוב הניצב למעבר - רחוב חידושי הרי"מ, בשים לב שהנאשם מכיר את האזור ומעבר החצייה ומודע לדברים.

ולבסוף תקנה 52(6) - בקרבת מעבר חצייה, החלה בעניינו.

דהיינו, בהפניה לתקנה 51, ובשילובן של שלוש תקנות המשנה לתקנה 52 שציינתי לעיל, עולה חובה לנהוג במהירות סבירה לפי תנאי הדרך, ובמקרה שלנו מתחת למהירות המותרת ולהאט מהמהירות ובמידת הצורך אף לעצור את הרכב.

בשים לב להיכרות הנאשם עם המקום, מעבר החצייה, הישיבה ומסתור החומה, היה עליו להאט מהירותו עד כדי אפשרות עצירה לפני המעבר.

נהיגה במהירות של 40-50 קמ"ש בתנאים הרלוונטים שסקרתי איננה סבירה, כל שכן עת הבחין הנאשם בהולכת הרגל, כפי שסימן בתרשים הבוחן (ת/9) היה עליו להאט רכבו עד כדי עצירה, לאור הצפי בחציית הולכת הרגל את הכביש ואין זה מספיק שהנאשם האט מהירותו ואז בלם, בשים לב שקיבל "בלק אוט", כדבריו.

בניסוי שדה הראייה שערך הבוחן המשטרתי עם הנאשם, במהירות של 10-15 קמ"ש, יכול היה הנאשם להבחין ממרחק של 41.90 מטרים בהולך רגל ובמרחק של 34.60 מטרים בהולך רגל ובמעבר החצייה, שבעניינו קיומו של המעבר היה ידוע לנאשם, כל שכן שילוט "האט ילדים חוצים" מוצב בכיוון נסיעת הנאשם על המדרכה הימנית, כפי שקבע הבוחן, במרחק 42 מטרים (ת/4).

במסגרת בש"פ 6616/99 הילה בר נוף נ' מדינת ישראל, מיום 6.10.99, נקבע כי במעבר חצייה זכות הקדימה היא של הולך הרגל.

"הגרסה לפיה לא ניתן היה לראות את הולכת הרגל משום שמכונית שחנתה על המדרכה הסתירה אותה, היא חרב פיפיות לעוררת. ידיעת הנהג על כך שהנעשה על המדרכה ליד מעבר חציה מוסתר מפניו, כשידוע הוא שבני אדם יורדים ממדרכות אל תוך מעברי חצייה לשם חציית הכביש, מצדיקה נהיגה זהירה עד כדי עצירה לפני המעבר, כשאינן בטחון כי הולכי רגל "מוסתרים" לא ירדו לתוכו".

כך גם בעניינו, הנאשם מכיר את המקום, מעבר החצייה, הישיבה הסמוכה והמסתור בדמות החומה מכיוון רחוב חידושי הרי"מ, היה עליו להאט לפני המעבר עד כדי עצירה, שכן הולכי רגל "מוסותרים" עלולים להגיע אל המעבר ולחצותו, כפי שאכן אירע.

במסגרת ע"פ 558/97 רבקה מלניק נ' מדינת ישראל, מיום 3.5.98, נקבע עפ"י שילוב תקנות 51 ו-52 לתקנות התעבורה כי: **"על פי תקנות התעבורה מהירות הנסיעה בכלי רכב צריכה להיות תואמת את הנסיבות ואת הסיכון שהיא מהווה למשתמשים בדרך. במסגרת קביעת סבירות המהירות בנסיבות המקרה, יש להתחשב בכך שהרכב מתקרב למעבר חצייה. על פי נורמה זו, הקבועה בתקנות התעבורה, תוכרע גם השאלה אם מהירות נהיגתו של נהג ברכב היתה רשלנית אם לאו."**

בין היתר נקבע בפסק הדין כי על נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה "להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל".

ההלכה המסכמת והמושרשת בעניין מעברי חצייה, הינה ע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל, מיום 13.7.03:

"הנה כי כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו."

"חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג. או-אז, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה."

"חובה זו קיימת גם כאשר מקצת ממעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג: בין בשל רכב החונה ליד מעבר החצייה, בין בשל רכבים אחרים הנוסעים לפניו והמונעים ממנו מראות את הנעשה במעבר החצייה, ובין מכל טעם אחר. במקרים שכאלה, חובה היא המוטלת על הנהג לצפות כי באותו "שטח מת" שנוצר במעבר החצייה עשוי להימצא הולך רגל - הולך רגל המניח כי נהגים המתקרבים למעבר החצייה יכלכלו את נסיעתם כך שלא יפגעו בו ויאפשרו לו להשלים בשלום את חציית המעבר."

כב' המשנה לנשיא, השופט חשין, כתוארו דאז, קבע כי רשלנות של הולך רגל אין בה כדי לנתק את הקשר הסיבתי-משפטי בין התנהגות הנהג לבין קרות התאונה.

סבירותה של מהירות נסיעתו של נהג תקבע בנסיבות של כל מקרה ומקרה, בשים לב לחובת הנהג להאט מהירותו ועל פי הנדרש אף לעצור את רכבו, **"כך הוא, במיוחד, שעה שנוהג רכב מתקרב אל מעבר חצייה. על פי נורמות אלו - הקבועות בתקנות 52 ו-67(א) לתקנות התעבורה - תקבע גם המהירות הסבירה שיש לנהוג בה ברכב לפני**

מעבר חצייה".

בעניינו, הפר הנאשם את חובת ההאטה המוטלת על כתפיו, מכלל המקובץ והפנייתי לתקנות המשנה לתקנה 52, אל היה לו לנסוע במהירות של 40-50 קמ"ש, אלא שומה היה עליו להאט מהירותו עד כדי אפשרות עצירת רכבו לפני המעבר, לאור הסיכון הצפוי שבקיומם של הולכי רגל "מוסתרים" כאמור, בחסות החומה שבמקום, כל שכן הכרותו עם המקום והישיבה, ובכלל זה הצפי להולך רגל שיתרשל, כמו חציית מעבר החצייה בריצה.

בנסיבות אלה, לו היה הנאשם מאט מהירותו, בשים לב למכלול הנתונים שמניתי עד כדי מהירות שתאפשר עצירה לפני מעבר החצייה, כדוגמת מהירות ניסוי שדה הראייה שערך הבוחן (ת/4) - סבורני כי התאונה היתה נמנעת.

הסנגורית המלומדת, הפנתה בסיכומיה לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בעניינו של איתי ברזל (עפ"ת **28434-05-13 ברזל נ' מדינת ישראל**, מיום 23.10.13).

לאחר סיכומי הצדדים, ולאחרונה, ניתנה החלטתו של בית המשפט העליון בשבתו כבג"צ באותה פרשה - **בג"צ 8150/13 כרסנטי נ' פרקליטות המדינה ואח'**, מיום 6.8.14.

העתירה נסובה על החלטת פרקליטות המדינה שלא להגיש בקשת רשות ערעור בעניין זה לבית המשפט העליון, זאת לאחר שבית המשפט המחוזי זיכה את הנאשם (שם) מהעבירות בהן הורשע.

בית המשפט העליון, ממרק ומחדד את ההלכות הדנות בחובת הזהירות המוטלת על נהג המתקרב למעבר חצייה, הלכת מלניק והלכת שטרייזנט לעיל.

כב' השופט הנדל, קובע כי: "**אמת, מקום שחנתה משאית (שלא כדין) בסמיכות מקום למעבר חצייה, באופן שהרכבים המתקרבים אליו אינם יכולים להבחין בהולכי רגל היורדים מהמדרכה למעבר החצייה, תחול על נהגים חובת זהירות גם כלפי אותם הולכי רגל "הבלתי נראים". הנהג הסביר יודע שמשאית חונה עלולה להסתיר את קיומם של הולכי רגל, ונהג שעוצם את עיניו לידיעה זו מפר את חובת הזהירות כלפיהם".**

"ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. אחריות זו כוללת עפ"י הפסיקה, חובה לצפות, במידה זו או אחרת, את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל - כך במיוחד כלפי קבוצות אוכלוסיה ממוקדות כגון ילדים וקשישים. כלשון תקנה 52(6) לתקנות התעבורה...הכלל השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת...".

(ראו פסקה 8, שם).

מן הכלל אל הפרט

25. בנסיבות הרלוונטיות שקבעתי, היה על הנאשם לצפות גם אפשרות להתרשלות מצד קבוצת אוכלוסיה ממוקדת, כגון ילדים.

ילדים הינם אוכלוסיה צפויה, שעלולה לרוץ לכביש, אחר כדור, בהיסח הדעת ובתוך כך לחצות מעבר חצייה בריצה או על גבי אופניים וכדומה. הדברים מקבלים משנה תוקף, שכן מעבר החצייה הינו בלב שכונת מגורים בבני ברק, ועל הנאשם היה לצפות גם מצב דברים שכזה.

בנסיבות שקבעתי, עת הנאשם מכיר את המקום ואת מעבר החצייה, 42 מטרים מהמקום בכיוונו מוצב שלט "האט ילדים חוצים", כאשר הוא מודע לישיבה ולמסתור הקיים בדמות החומה מכיוון רחוב חידושי הרי"מ, היה עליו לנהוג במהירות סבירה בתנאי דרך אלה, להאט מהירותו עד כדי האפשרות במידת הצורך לעצור את רכבו לפני המעבר ולא אחריו.

מהירות של 40-50 קמ"ש, **בנסיבות שקבעתי**, אינה סבירה והנאשם הפר בתוך כך את חובת ההאטה המתבקשת. המהירות הסבירה, בנסיבות העניין, בקרבת מעבר החצייה, אמורה הייתה להיות, מהירות הקרובה לזו בה נסע הנאשם ביחד עם הבוחן במסגרת ניסוי שדה הראייה (ת/4).

לו היה מאט מהירותו כאמור, במובן זה שיכול היה לעצור רכבו לפני המעבר ולא אחריו - התאונה היתה נמנעת.

אשר על כן מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ז' אלול תשע"ד, 02 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.